

ผลจากการศึกษาคุณค่าและวิเคราะห์การจัดการทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศไทย ทำให้ทราบถึงสาระสำคัญของสรุปได้ ดังนี้คือ

1. การจัดสรรเงินสำรองตามกฎหมาย

เงินสำรองตามกฎหมายของบริษัทประกันวินาศภัย หมายถึง เงินสำรองเพื่อความเสียหายสำหรับเบี้ยประกันที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ของบริษัท (Unearned Premium Reserve) และเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทน หรือค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย (Loss Reserve or Unpaid Losses)

การจัดสรรเงินสำรองเพื่อความเสียหายของบริษัท แต่เดิมนั้นไม่มีกฎหมายหรือกฎกระทรวงของทางราชการในการควบคุมการจัดสรรเงินสำรองประเภทนี้ มีก็แต่เฉพาะที่ประมวลกฎหมายรัชฎากร มาตรา 65 ตรี ซึ่งยอมให้บริษัทประกันวินาศภัยสามารถนำเงินสำรองเพื่อความเสียหาย นำมาหักออกจากกำไรก่อนคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ไม่เกินร้อยละ 40 ของเบี้ยประกันรับสุทธิในปีนั้น ๆ ดังนั้น การจัดสรรเงินสำรองเพื่อความเสียหายสำหรับเบี้ยประกันที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ของบริษัท ในระยะแรก ๆ จึงนิยมจัดสรรด้วยวิธีการประมาณ โดยใช้อัตราส่วนร้อยละ 40 ของเบี้ยประกันรับสุทธิในปีนั้น ๆ ซึ่งการจัดสรรด้วยวิธีการประมาณนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสียหลายประการ ข้อดีคือเป็นวิธีการที่ง่ายและสะดวกในการคำนวณเงินสำรอง แต่ข้อเสียคือการจัดสรรเงินสำรองโดยการประมาณนี้ไม่ได้คำนึงถึงช่วงระยะเวลาและจำนวนกรมธรรม์ที่ออก ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อขนาดหรือปริมาณความเสียหายที่บริษัทจะต้องให้ความคุ้มครองตามระยะเวลาของสัญญา (กรมธรรม์) ที่ยังเหลืออยู่ก่อนสิ้นผลบังคับ และจะสัมพันธ์กับจำนวนเงินสำรองเพื่อความเสียหายที่บริษัทจัดสรรไว้ในแต่ละปี จากข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ต่อมาเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2520 รัฐบาล

โดยสำนักงานประกันภัยจึงได้ออกกฎข้อบังคับให้บริษัทประกันวินาศภัย จัดสรรเงินสำรอง เพื่อความเสี่งภัย โดยวิธีเฉลี่ยรายเดือนและต้องทำการคำนวณเงินสำรองทุก ๆ สิ้นเดือน ซึ่งการคำนวณด้วยวิธีเฉลี่ยรายเดือนนั้น เป็นวิธีการที่ถูกตองและใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าการคำนวณเงินสำรองด้วยวิธีการประมาณ ทั้งนี้เพราะว่าเงินสำรองที่คำนวณได้โดยวิธีเฉลี่ยรายเดือนจะมีปริมาณมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับช่วงระยะเวลาที่ออกกรมธรรม์และจำนวนกรมธรรม์หรือปริมาณความเสี่งภัยที่บริษัทจะต้องให้ความคุ้มครอง ซึ่งเงินสำรองที่คำนวณได้นี้ อาจจะมากหรือน้อยกว่าร้อยละ 40 ของเบี้ยประกันรับสุทธิก็ได้ แต่ทั้งนี้ในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลบริษัทสามารถนำเงินสำรอง เพื่อความเสี่งภัยมาหักออกจากกำไรของบริษัทได้ไม่เกินร้อยละ 40 ของเบี้ยประกันรับสุทธิ จึงทำให้ในบางปีบริษัทอาจต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเกินกว่าความเป็นจริง เนื่องจากเงินสำรองที่จัดสรรไว้มีปริมาณที่สูงกว่าร้อยละ 40 แต่บริษัทสามารถหักเป็นค่าใช้จ่ายจริงได้ไม่เกินร้อยละ 40 เท่านั้น ซึ่งส่วนที่เกินบริษัทจะต้องเป็นผู้รับภาระเอง ดังนั้นจึงควรจะได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายรัษฎากรดังกล่าว ให้บริษัทสามารถนำเงินสำรองที่จัดสรรไว้มาหักออกจากกำไรก่อนคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ทั้งหมด (ตามจำนวนเงินสำรองที่บริษัทจัดสรรไว้) ทั้งนี้เพื่อทำให้การเสียภาษีเงินได้และกำไรสุทธิหลังหักภาษีของบริษัทถูกตองและตรงต่อความเป็นจริงมากกว่าเดิม

การจัดสรรเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทนหรือค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย แบ่งออกเป็น 2 กรณีคือ กรณีแรกบริษัทได้รับแจ้งว่ามีภัยเกิดขึ้นแล้วและกรณีที่สองบริษัทยังไม่ได้รับแจ้งหรือยังไม่ได้รับการเรียกร้องจากผู้อาประกัน แต่ทั้งสองกรณีนั้นภัยได้เกิดขึ้นแล้วซึ่งการจัดสรรเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่บริษัทได้รับแจ้งว่ามีภัยเกิดขึ้นแล้วนั้นมีวิธีการคำนวณได้หลายวิธีและบริษัทควรจะใช้วิธีใดโดยขึ้นอยู่กับประเภทของการประกันวินาศภัยและปริมาณหรือจำนวนรายของการเรียกร้อง ตัวอย่างเช่น ถ้าเป็นการประกันอัคคีภัยและจำนวนรายของการเรียกร้องมีไม่มากนัก การคำนวณเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทนก็เหมาะที่จะใช้วิธีใดโดยการประมาณค่าความเสียหายและความรับผิดชอบที่บริษัทจะต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนของแต่ละรายที่มีการเรียกร้อง (Individual Case Estimates) ซึ่งจะทำให้การจัดสรรเงินสำรองของบริษัทใกล้เคียงและถูกตองต่อความเป็น

จริงมากกว่าการคำนวณโดยวิธีอื่น ๆ แต่ถ้าจำนวนรายการของการเรียกร้องมีปริมาณมาก การคำนวณเงินสำรองโดยวิธีนี้จะมีข้อยุ่งยากต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายและเวลาเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องใช้การคำนวณด้วยวิธีอื่น เช่น การใช้อัตราส่วนระหว่างค่าสินไหมทดแทนกับจำนวนเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ของบริษัทที่ผ่านมาในอดีต นำมาคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนในปัจจุบัน สำหรับการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่บริษัทยังไม่ได้รับการเรียกร้องจากผู้เอาประกันนั้น จะคำนวณเงินสำรองโดยใช้วิธีการประมาณจากข้อมูลตัวเลขและประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งผลรวมของเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนทั้งสองกรณีดังกล่าว จะเป็นเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่บริษัทจะต้องจัดสรรไว้ในปีนั้น ๆ

การควบคุมการจัดสรรเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนโดยรัฐหรือสำนักงานประกันภัยนั้น เป็นการควบคุมอย่างกว้าง ๆ กล่าวคือ บริษัทจะต้องจัดสรรไว้ไม่น้อยกว่าความเสียหายจริง แต่ไม่เกินความรับผิดชอบสูงสุดตามสัญญา¹ ซึ่งการกำหนดให้บริษัทต้องจัดสรรไว้ไม่น้อยกว่าความเสียหายจริงนั้น ในทางปฏิบัติอาจจะมีข้อยุ่งยากถ้าหากว่าจำนวนรายการของการเรียกร้องมีมาก และบริษัทไม่อาจทราบถึงค่าความเสียหายจริงของการเรียกร้องเหล่านั้นทั้งหมดได้ภายในระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่งการจะสำรวจความเสียหายจริงจะต้องสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายมาก ดังนั้น จากข้อกำหนดดังกล่าวจึงควรจะได้มีการแก้ไขหรือมีความยืดหยุ่นบ้างในกรณีที่บริษัทไม่อาจทราบถึงค่าความเสียหายจริงที่เกิดขึ้น ก็อาจจะคำนวณเงินสำรองขั้นต่ำโดยใช้วิธีการประมาณจากข้อมูลตัวเลขในอดีตและจำนวนรายการรับประกันหรือจำนวนเบี้ยประกันรับสุทธิในปีปัจจุบันนำมาพิจารณาประกอบกัน

2. การจัดการทางการเงินเกี่ยวกับการประกันต่อ

การทำประกันต่อของบริษัทประกันวินาศภัยในปัจจุบัน แบ่งออกเป็นระบบใหญ่ ๆ ได้ 2 ระบบ คือ การทำประกันต่อแบบเฉพาะราย (Facultative) และการทำประกันต่อแบบสัญญา (Treaties) การประกันต่อแบบสัญญานั้นเป็นการตกลงกันไว้ล่วงหน้าระหว่าง

¹ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ข และ ค

บริษัทผู้รับประกันโดยตรงกับบริษัทผู้รับประกันต่อ ในการเฉลี่ยความเสี่ยงภัยร่วมกันสำหรับ
 วินาศภัยที่บริษัทผู้รับประกันโดยตรงตกลงรับประกัน ดังนั้นการประกันต่อแบบสัญญาจึงเป็น
 ไปโดยอัตโนมัติสำหรับการประกันวินาศภัยทุกรายที่มีลักษณะและขอบเขตตามที่กำหนดไว้ใน
 สัญญา ซึ่งการประกันต่อแบบสัญญานี้ยังสามารถแบ่งออกตามลักษณะของวิธีการทำประกันต่อ
 ได้อีกหลายวิธี เช่น การประกันต่อโดยกำหนดเป็นอัตราส่วนหรือเปอร์เซ็นต์ที่แน่นอนสำหรับการ
 การรับประกันทุกรายที่บริษัทผู้รับประกันโดยตรงตกลงรับประกัน (Quota-Share Treaty)
 การประกันต่อโดยกำหนดเป็นจำนวนทวีคูณของจำนวนทุนประกันหรือวงเงินเอาประกันซึ่ง
 บริษัทผู้รับประกันโดยตรงจะสามารถรับประกันไว้ได้เอง คือ กำหนดเป็นจำนวนเท่าของ
 Line หรือ Retention ของบริษัทผู้รับประกันโดยตรง (Surplus-Line Treaty)
 และการทำประกันต่อแบบสัญญาวิธีสุดท้าย คือ การกำหนดเป็นอัตราส่วนหรือเปอร์เซ็นต์ที่บริษัท
 ผู้รับประกันโดยตรงและบริษัทผู้รับประกันต่อจะร่วมเฉลี่ยความรับผิดชอบในความเสียหายที่ก่อ
 ให้เกิดการชดเชยค่าสินไหมทดแทนร่วมกัน (Loss-Sharing Treaty) ซึ่งการประกันต่อแบบ
 สัญญานี้จะใช้วิธีโดยอมขึ้นอยู่กับแบบของการประกันและนโยบายของแต่ละบริษัท เป็นสิ่งสำคัญ
 สำหรับการทำประกันต่อแบบเฉพาะรายนั้น เป็นการทำประกันต่อโดยไม่มีข้อตกลงกันไว้ล่วงหน้า
 ซึ่งบริษัทผู้รับประกันต่ออาจจะตกลงหรือปฏิเสธการรับประกันต่อในรายนั้นก็ได้ การประกัน
 ต่อแบบนี้จะใช้สำหรับการประกันที่มีความเสี่ยงสูงหรือเป็นเคสไม่ไคมาทรฐานและเป็นการ
 ทำประกันต่อซึ่งการประกันต่อแบบสัญญาครอบคลุมไม่ถึง

การชำระเบี้ยประกันและการเรียกร้องเงินค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทผู้รับประกัน
 ต่อ แต่ละบริษัทจะทำเป็นบัญชีด้านรับ (Credit) และจ่าย (Debit) ขึ้น โดยจะปิดบัญชีหา
 ยอดรับหรือจ่ายสุทธิของแต่ละบริษัทขึ้นทุก ๆ รอบ 3 เดือน และถ้าเป็นการประกันต่อกับ
 บริษัทที่ประกอบกิจการอยู่ในต่างประเทศ การรับเงินหรือการชำระเงินให้แก่บริษัทผู้รับประกัน
 ต่อในต่างประเทศจะถือสกุลเงินตราไทยเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงค่าของเงินหรืออัตรา
 การแลกเปลี่ยนระหว่างเงินตราไทยกับเงินตราต่างประเทศสกุลนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม

3. แหล่งที่มาและใช้ไปของเงินทุน

จากการสุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยทั้ง 10 บริษัท แหล่งที่มาของเงินทุนในปี พ.ศ. 2519 และ 2520 ส่วนใหญ่จะไ้จากแหล่งเงินทุนระยะสั้นแทบทั้งสิ้น เช่น ไ้จากเงินสำรองเพื่อความเสี่ยงภัย ค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย เงินประกันถือไว้ตามสัญญาประกันค้อ และเงินค้ำรับเกี่ยวกับการประกันค้อ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วแหล่งที่มาของเงินทุนจะไ้จากเงินสำรองเพื่อความเสี่ยงภัยและค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย เมื่อเทียบกับแหล่งที่มาของเงินทุนของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดก็จะมีลักษณะเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ส่วนใหญ่จะไ้จากแหล่งเงินทุนระยะสั้น ตัวอย่างเช่น แหล่งที่มาของเงินทุนในปี พ.ศ. 2520 จะไ้จากเงินสำรองเพื่อความเสี่ยงภัยประมาณร้อยละ 23.0 ค่าสินไหมทดแทนค้างจ่ายประมาณร้อยละ 33.2 ของแหล่งที่มาของเงินทุนทั้งสิ้นจำนวน 526.2 ล้านบาท (ตารางที่ 13) สำหรับแหล่งที่มาของเงินทุนจากแหล่งเงินทุนระยะยาวที่สำคัญของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดนั้น จะไ้จากเงินทุนชำระแล้วและเงินลงทุนจากสำนักงานใหญ่ โดยจะมีอัตราส่วนประมาณร้อยละ 14.5 และ 15.8 ของแหล่งที่มาของเงินทุนในปี พ.ศ. 2519 และ 2520 ตามลำดับ (ตารางที่ 13)

สำหรับแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนของตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยทั้ง 10 บริษัท ส่วนใหญ่จะใช้ไปในการลงทุนในแหล่งลงทุนระยะสั้น เช่น การถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคาร การให้กู้ยืมเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทในระดัที่ 1 (ร.ส.พ.๑) จะใช้เงินทุนไปในการให้กู้ยืมเงินมีอัตราส่วนร้อยละ 30.7 และ 56.5 ของแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนในปี พ.ศ. 2519 และ 2520 แต่แหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนของบริษัทในระดัที่ 2 ส่วนใหญ่จะถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคาร ตัวอย่างเช่น บริษัทไทยสมุทรฯ แหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนในปี พ.ศ. 2519 และ 2520 จะถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารประมาณร้อยละ 56.9 และ 92.6 ตามลำดับ (ตารางที่ 8) สำหรับแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดจะมีลักษณะเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2519 แหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนส่วนใหญ่จะใช้ไปในการลงทุนระยะสั้น เช่น การเก็บไว้เป็นเงินสดและเงินฝาก

ธนาคาร เบี้ยประกันค่างรับ แต่ในปี พ.ศ. 2520 นั้น แหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนมีทั้งลงทุนในแหล่งลงทุนระยะสั้นและระยะยาว เงินทุนที่ใช้ไปในแหล่งลงทุนระยะสั้น เช่น การเก็บไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารมีอัตราส่วนประมาณร้อยละ 24.9 เงินค่างรับเกี่ยวกับการประกันต่อมีอัตราส่วนประมาณร้อยละ 24.2 ส่วนเงินทุนที่ใช้ไปในแหล่งลงทุนระยะยาว ได้แก่ การลงทุนในหุ้นและหุ้นกู้ ซึ่งมีอัตราส่วนประมาณร้อยละ 32.8 ของแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนทั้งสิ้นจำนวน 526.2 ล้านบาท (ตารางที่ 13)

4. ต้นทุนของเงินทุน

ต้นทุนของเงินทุนที่ทำการศึกษา เป็นการศึกษาวเคราะห์ถึงต้นทุนของเงินทุนของบริษัทประกันวินาศภัยที่ได้รับจากเบี้ยประกันรับสุทธิทั้งสิ้นในระหว่างปี โดยเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างปีนั้น ๆ และต้นทุนที่คำนวณได้เป็นต้นทุนก่อนคำนวณภาษีเงินได้ในทีบุคคล

จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบต้นทุนของเงินทุนโดยเฉลี่ย (ตั้งแต่ พ.ศ. 2516 ถึง 2520) ของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งสามระดับ ปรากฏว่าต้นทุนของเงินทุนโดยเฉลี่ยของบริษัทระดับที่ 3 จะมีอัตราส่วนต่ำสุด ส่วนของบริษัทประกันวินาศภัยในระดับที่ 2 และระดับที่ 1 จะมีอัตราส่วนรองลงมา โดยมีอัตราส่วนเฉลี่ยของต้นทุนของเงินทุนดังนี้ คือ ประมาณร้อยละ -28.2 , -18.5 และ -3.6 ตามลำดับ ซึ่งการที่ต้นทุนของเงินทุนที่ได้จากเบี้ยประกันรับสุทธิมีค่าติดลบนั้น หมายความว่า เงินทุนที่ได้รับนั้นบริษัทไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นแต่ประการใด กล่าวคือ ค่าใช้จ่ายจริง ๆ ที่เกิดขึ้น ได้แก่ ค่าสินไหมทดแทนทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างปี ค่าใช้จ่ายในการรับประกันและค่าจ้างหรือค่าบำเหน็จแก่นายหน้าหรือตัวแทน เมื่อเทียบกับเบี้ยประกันรับสุทธิระหว่างปีแล้ว จะมีอัตราส่วนเฉลี่ยต่ำกว่าเบี้ยประกันรับสุทธิประมาณร้อยละ 28.2, 18.5 และ 3.6 ตามลำดับ

ต้นทุนของเงินทุนโดยเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดที่จดทะเบียนในประเทศไทย จะมีอัตราส่วนเฉลี่ยร้อยละ -8.7 ต่ำกว่าต้นทุนของเงินทุนโดยเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยที่เป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศ ซึ่งมีอัตราส่วนของต้นทุนโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ

-3.3 และสำหรับต้นทุนของเงินทุนโดยเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดที่ประกอบกิจการอยู่ในประเทศไทย จะมีอัตราส่วนโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ -7.9 ซึ่งหมายความว่าในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2516 ถึง 2520) บริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดมีค่าใช้จ่ายจริง ๆ ที่เกิดขึ้นต่ำกว่าเบี่ยงประกันรับสุทธิประมาณร้อยละ 7.9 ของจำนวนเงินเบี่ยงประกันรับสุทธิในช่วงระยะเวลาดังกล่าว (ตารางที่ 14)

5. การลงทุนและรายได้ของบริษัทประกันวินาศภัย

แหล่งลงทุนหรือประเภทของหลักทรัพย์ที่ลงทุนของบริษัทประกันวินาศภัยที่สำคัญได้แก่ หลักทรัพย์ประเภทพันธบัตร (รวมทั้งหลักทรัพย์ที่วางประกันกับนายทะเบียน), หุ้น และหุ้นกู้, เงินในบัญชีประเภทต่าง ๆ, เงินสดและเงินฝากธนาคาร และแหล่งลงทุนประเภทสุดท้าย คือ อสังหาริมทรัพย์อื่น ๆ ได้แก่ ที่ดินและอาคารที่ไม่ใช่ที่ทำการของบริษัท ซึ่งจากการวิเคราะห์การลงทุนของตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยทั้ง 10 บริษัท พอสรุปได้ว่าการลงทุนของบริษัทในระดับที่ 1 และระดับที่ 3 จะมีลักษณะคล้ายกัน กล่าวคือ มีนโยบายการลงทุนที่กระจายออกไปในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ การลงทุนในหุ้นและหุ้นกู้, การให้กู้ยืมเงิน, การเก็บไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคาร โดยเป็นการลงทุนที่คำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัย, สภาพคล่อง, รายได้และหลักการกระจายความเสี่ยง ประกอบกัน ซึ่งมีลักษณะและนโยบายการลงทุนเช่นเดียวกับการลงทุนของบริษัทประกันวินาศภัยที่จดทะเบียนในประเทศ โดยส่วนใหญ่จะลงทุนในหุ้นและหุ้นกู้มีอัตราส่วนเฉลี่ย (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 ถึง 2520) ประมาณร้อยละ 22.0 เงินในบัญชีมีอัตราส่วนเฉลี่ยร้อยละ 21.6 และเก็บไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารมีอัตราส่วนเฉลี่ยร้อยละ 43.1 (ตารางที่ 19) แต่การลงทุนของบริษัทประกันวินาศภัยในระดับที่ 2 จะมีนโยบายการลงทุนที่คำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัยและสภาพคล่องของหลักทรัพย์ที่ลงทุนเป็นสิ่งสำคัญ โดยส่วนใหญ่จะถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคาร ซึ่งเป็นลักษณะและนโยบายการลงทุนเช่นเดียวกับการลงทุนของบริษัทประกันวินาศภัยที่เป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศ กล่าวคือ บริษัทสาขาต่างประเทศโดยเฉลี่ยจะลงทุนโดยการถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารมีอัตราส่วนเฉลี่ยประมาณ

ร้อยละ 60.4 แคลงทุนในหุ้นและหุ้นกู้ และเงินใหญ่มีอัตราส่วนเฉลี่ยเพียงประมาณร้อยละ 9.4 และ 11.7 ของเงินลงทุนทั้งสิ้น (ตารางที่ 19) กล่าวโดยสรุปแล้วบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดจะลงทุนโดยถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารมีอัตราส่วนเฉลี่ยประมาณร้อยละ 46.5 นอกนั้นจะลงทุนในหุ้นกู้ หุ้นและการใหญ่มีเงิน โดยมีอัตราส่วนเฉลี่ยรวมกันประมาณร้อยละ 39.1 ของเงินลงทุนทั้งสิ้น และโดยเฉลี่ยแล้วประมาณร้อยละ 68.1 ของสินทรัพย์รวมของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมด จะเป็นสินทรัพย์ประเภทลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ

รายได้ของบริษัทประกันวินาศภัยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ รายได้จากกำไร (ขาดทุน) จากการรับประกัน, รายได้สุทธิจากการลงทุนและรายได้อื่น ๆ เช่น กำไร (ขาดทุน) จากการขายทรัพย์สินของบริษัท เป็นต้น และจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้ประเภทต่าง ๆ กับรายได้รวมของบริษัทประกันวินาศภัยทั้ง 10 บริษัท สรุปได้ว่ารายได้ส่วนใหญ่จะได้จากรายได้สุทธิจากการลงทุนมากกว่ารายได้จากกำไร (ขาดทุน) จากการรับประกัน และเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ของบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย บริษัทสาขาต่างประเทศและบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมด ปรากฏว่าโดยส่วนใหญ่แล้วรายได้ของบริษัทประกันวินาศภัยจะได้จากรายได้สุทธิจากการลงทุนแทบทั้งสิ้น โดยรายได้จากกำไร (ขาดทุน) จากการรับประกันมีอัตราส่วนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเทียบกับรายได้รวมทั้งสิ้น (ตารางที่ 21)

การเปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันโดยเฉลี่ยทั้งสามปีที่ผ่านมา (2518 ถึง 2520) ของตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยทั้งสามระดับสรุปได้ว่า บริษัทในระดับที่ 3 มีอัตราผลตอบแทนหรือความสามารถในการหากำไรจากการรับประกันดีกว่าบริษัทในระดับที่ 2 และระดับที่ 1 ซึ่งโดยเฉลี่ยมีอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 24.0 ของเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ของบริษัท และเป็นอัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าอัตราผลตอบแทนโดยเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมด ซึ่งมีอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 0.6 ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าบริษัทประกันวินาศภัยในระดับที่ 3 ซึ่งเป็นตัวอย่างของบริษัทที่มีเบี้ยประกันรับสุทธิในปี พ.ศ. 2520 ต่ำกว่าเบี้ยประกันรับสุทธิของบริษัทในระดับอื่น ๆ

มีนโยบายในการรับประกันที่เข้มงวดจะรับประกันเฉพาะเคสที่ได้มาตรฐานและความเสี่ยงภัยไม่สูงนัก จึงทำให้เบี้ยประกันรับสุทธิมีจำนวนน้อย และความเสียหายในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนมีปริมาณน้อย จึงอาจจะเป็นเหตุให้อัตราผลตอบแทนจากการรับประกันมีอัตราสูงกว่าอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันของบริษัทในระดับอื่น ๆ

สำหรับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนโดยเฉลี่ยของตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยทั้งสามระดับ ปรากฏว่าบริษัทในระดับที่ 1 และระดับที่ 3 จะมีอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนสูงกว่าบริษัทในระดับที่ 2 โดยมีอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยร้อยละ 7.8 และ 7.7 แต่บริษัทระดับที่ 2 มีอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 6.5 ของเงินลงทุน ทั้งนี้เนื่องจากว่าลักษณะและนโยบายการลงทุนของบริษัทประกันวินาศภัยในระดับที่ 2 จะคำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัย และสภาพคล่องของเงินทุนเป็นสิ่งสำคัญ โดยส่วนใหญ่จะถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคาร จึงเป็นเหตุทำให้มีอัตราผลตอบแทนต่ำกว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนของบริษัทในระดับอื่น ๆ ส่วนอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนโดยเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมด (ตารางที่ 22) จะมีอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยประมาณร้อยละ 7.9 ของเงินลงทุนทั้งสิ้น

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นโดยเฉลี่ยทั้งสามปี (ตารางที่ 22) สรุปได้ว่าบริษัทในระดับที่ 2 จะมีอัตราผลตอบแทนสูงสุด คือ มีอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยร้อยละ 45.7 โดยบริษัทในระดับที่ 1 และ 3 จะมีอัตราผลตอบแทนโดยเฉลี่ยรองลงมา คือ มีอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นเฉลี่ยร้อยละ 21.0 และ 24.8 ตามลำดับ ส่วนอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดจะมีอัตราส่วนเฉลี่ยร้อยละ 22.9 ซึ่งหมายความว่าในช่วงสามปีที่ผ่านมา (2518 ถึง 2520) บริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดมีอัตราผลตอบแทนจากการดำเนินงานต่อเงินลงทุนของผู้ถือหุ้นหรือส่วนของผู้ถือหุ้นประมาณร้อยละ 22.9

6. การวิเคราะห์ถึงผลของการดำเนินธุรกิจรับประกันวินาศภัยที่มีต่อการจัดการด้านการลงทุนในหลักทรัพย์และอัตราผลตอบแทน

ตามที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 เกี่ยวกับลักษณะการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศไทย ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะดำเนินธุรกิจที่เน้นหนักไปในการรับประกันภัย

ประเภทใดประเภทหนึ่ง เพียงหนึ่งหรือสองประเภทเท่านั้น ส่วนการรับประกันประเภทอื่น ๆ ที่เหลืออยู่นั้น บริษัทรับประกันบางแต่มีปริมาณเพียงเล็กน้อย ซึ่งจากตัวอย่างของบริษัทรับประกันวินาศภัยที่สุ่มมา 10 บริษัท เมื่อพิจารณาถึงเบี้ยประกันรับสุทธิของแต่ละบริษัทได้ในปี 2520 โดยแยกออกตามประเภทของการรับประกันแล้ว จะพบว่าบริษัทไทยสมุทรฯ, ล้ำฟ้าฯ, เทเวศน์ฯ, ไทยประสิทธิ์ฯ และอากเนย์ฯ เบี้ยประกันรับสุทธิของบริษัทเหล่านี้ในปี 2520 ส่วนใหญ่จะเป็นเบี้ยประกันรับสุทธิจากการรับประกันอัคคีภัย ส่วนบริษัทโทโซมารีนาฯ และ แอนโนเวอราฯ จะมีเบี้ยประกันรับสุทธิส่วนใหญ่จากการรับประกันภัยทางทะเล สำหรับบริษัท ร.ส.พ.ฯ, พีพีซีและพระนคร-ชนบุรีฯ เบี้ยประกันรับสุทธิส่วนใหญ่จะได้จากการรับประกันภัยทางรถยนต์

ดังนั้นการดำเนินธุรกิจการรับประกันที่เน้นหนักไปในการรับประกันวินาศภัยประเภทใดประเภทหนึ่งนั้น จะมีผลต่อการจัดการด้านการลงทุนในหลักทรัพย์, อัตราผลตอบแทนจากการรับประกัน, อัตราผลตอบแทนต่อการลงทุน และอัตราผลตอบแทนต่อสวนของเจ้าของบริษัทแตกต่างกันออกไปอย่างไร จึงเป็นเรื่องที่ควรจะได้นำมาวิเคราะห์และศึกษาเพิ่มเติม

ตารางที่ 23

เปรียบเทียบอัตราส่วนการลงทุนโดยเฉลี่ย (2518-20) ของบริษัทประกันวินาศภัย
ระหว่างประเภทของหลักทรัพย์ที่ลงทุนกับจำนวนเงินลงทุนทั้งสิ้น

(หน่วย: ร้อยละ)

	<u>หุ้นและหุ้นกู้</u>	<u>เงินในบัญชี</u>	<u>เงินสดและเงินฝากธนาคาร</u>	<u>หลักทรัพย์อื่น ๆ</u>
<u>อสังหาริมทรัพย์</u>				
- ไทยสมุทรฯ	-	-	94.6	5.4
- ล้ำชาฯ	25.0	21.5	37.6	15.9
- เทเวศน์ฯ	17.3	30.1	44.6	8.0
- ไทยประสิทธิ์ฯ	40.4	24.7	25.1	9.8
- อากาศฯ	30.1	43.6	11.5	14.8
<u>อสังหาริมทรัพย์</u>				
- โตโฮมารีนา	-	-	85.2	14.8
- แสตนโนเวอรา	39.7	18.6	27.2	14.5
<u>รถยนต์</u>				
- ร.ส.พ.ฯ	19.5	42.1	35.5	2.9
- พิพิทธิ์	-	1.5	77.5	21.0
- พระนครฯ	0.4	-	86.6	13.0

ตารางที่ 24

เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนโดยเฉลี่ย (2518-20)

ของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศไทย

(หน่วย: ร้อยละ)

	<u>จากการรับประกัน</u>	<u>จากการลงทุน</u>	<u>ต่อส่วนของผู้ถือหุ้น</u>
<u>อภัย</u>			
- ไทยสมุทรฯ	8.8	8.1	25.0
- ล้ำฟ้าฯ	42.3	7.9	34.1
- เทเวศน์ฯ	39.6	7.6	21.3
- ไทยประสิทธิ์ฯ	3.4	7.9	16.4
- อากเนย์ฯ	<u>5.5</u>	<u>7.6</u>	<u>42.6</u>
อัตราส่วนเฉลี่ย	<u>19.9</u>	<u>7.8</u>	<u>27.9</u>
<u>ภัยทางทะเล</u>			
- โทโซมาวีนฯ	17.4	5.5	44.8
- แชนโนเวอร์ฯ	<u>30.7</u>	<u>9.1</u>	<u>35.9</u>
อัตราส่วนเฉลี่ย	<u>24.1</u>	<u>7.3</u>	<u>40.4</u>
<u>รถยนต์</u>			
- ร.ส.พ.ฯ	-6.5	7.8	21.0
- พิชิตฯ	-3.5	4.7	70.2
- พระนครฯ	<u>3.9</u>	<u>6.2</u>	<u>16.4</u>
อัตราส่วนเฉลี่ย	<u>-2.0</u>	<u>6.2</u>	<u>35.9</u>

หมายเหตุ :

สาเหตุที่บริษัทพิชิตมีอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นโดยเฉลี่ยในอัตราที่สูง (ร้อยละ 70.2) ทั้ง ๆ ที่มีอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันโดยเฉลี่ยที่ติดลบ (ร้อยละ -3.5)

และอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนโดยเฉลี่ยมีอัตราต่ำ (ร้อยละ 4.7) นั้น เนื่องจากว่า บริษัทนี้เริ่มดำเนินงานเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2518 โดยในปี 2518 และ 2519 บริษัทประสบกับการขาดทุนสุทธิติดต่อกันสองปี จึงทำให้เงินทุนส่วนของผู้ถือหุ้นลดลงมาก แต่ต่อมาในปี 2520 บริษัทนี้เริ่มมีกำไรสุทธิเป็นปีแรก และเมื่อเทียบกับเงินทุนจากผู้ถือหุ้นของเจ้าของบริษัทในปีนั้น ซึ่งมีอัตราต่ำ จึงทำให้ในปี 2520 บริษัทนี้มีอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นในอัตราที่สูง (ตารางที่ 22) และเมื่อหาอัตราส่วนเฉลี่ยทั้งสามปีก็ยังมียอดอัตราสูงกว่าบริษัทอื่น ๆ ในประเภทเดียวกัน นอกจากนี้ยังทำให้อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นโดยเฉลี่ยของบริษัทประเภทนี้มีอัตราสูงกว่าความเป็นจริงเล็กน้อย

จากตารางที่ 23 และ 24 เป็นการสรุปเปรียบเทียบอัตราส่วนการลงทุนโดยเฉลี่ยทั้งสิ้น และการสรุปเปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนโดยเฉลี่ยของบริษัทประกันวินาศภัยตัวอย่างที่สุ่มมา 10 บริษัท โดยแยกเปรียบเทียบระหว่างบริษัทที่ดำเนินธุรกิจรับประกันซึ่งเน้นหนักไปในการรับประกันวินาศภัยแต่ละประเภท (วิเคราะห์สรุปจากตารางที่ 16 ถึง 20 และ ตารางที่ 22) เมื่อพิจารณาถึงอัตราส่วนการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ของบริษัทที่ดำเนินธุรกิจรับประกันซึ่งเน้นหนักไปในการรับประกันอัคคีภัยแล้ว จะพบว่าบริษัทเหล่านี้ส่วนใหญ่ (ยกเว้นไทยสมุทร) มีอัตราส่วนการลงทุนในหลักทรัพย์ทั้งสามประเภท ซึ่งมีลักษณะกระจายหรือเฉลี่ยการลงทุนออกไปโดยมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกันมากนัก (ตารางที่ 23) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าความเสียหายที่ก่อให้เกิดการชดเชยค่าสินไหมทดแทนในแต่ละปี อันเนื่องมาจากการที่บริษัทรับประกันอัคคีภัยนั้น แต่ละบริษัทสามารถคาดคะเนได้โดยใช้ตัวเลขและสถิติของการจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนในอดีตที่ผ่านมา ในการกำหนดจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนที่บริษัทจะต้องจ่ายในปัจจุบัน จึงเป็นผลทำให้บริษัทสามารถจัดสรรการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีสภาพคล่องสูง เช่น การเก็บไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารในอัตราที่ใกล้เคียงกับจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนที่บริษัทจะต้องจ่ายในแต่ละปี ส่วนเงินลงทุนที่เหลือออกนั้นบริษัทก็สามารถกระจายการลงทุนไปในหลักทรัพย์ประเภทอื่น ๆ ที่มีสภาพคล่องต่ำกว่า แต่มีผลตอบแทนสูงกว่า และเมื่อพิจารณาถึงอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนของบริษัทประเภทนี้ (ตารางที่ 24) จะพบว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนโดยเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ

7.6 ถึง 8.1 ซึ่งเมื่อเฉลี่ยแล้วจะสูงกว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนของบริษัทประเภทอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าบริษัทที่ดำเนินธุรกิจที่เน้นหนักไปในการรับประกันอัคคีภัย ไม่จำเป็นต้องถือไว้เป็นเงินสด และเงินฝากธนาคารในอัตราที่สูง เท่ากับการรับประกันประเภทอื่น ๆ โดยสรุปแล้วการลงทุนของบริษัทที่ดำเนินธุรกิจรับประกันซึ่ง เน้นหนักไปในการรับประกันอัคคีภัย จะมีลักษณะของการลงทุนที่กระจายออกไปในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ยกเว้นบริษัทไทยสมุทรฯ ซึ่งมีนโยบายการลงทุนโดยถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคาร เป็นส่วนใหญ่ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนโดยเฉลี่ยของบริษัทนี้ จะมีอัตราสูงถึงร้อยละ 8.1 (ตารางที่ 24) ซึ่งเป็นอัตราที่สูงกว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนของบริษัทอื่น ๆ ในประเภทเดียวกัน

ลักษณะการลงทุนของบริษัทประกันวินาศภัยที่ดำเนินธุรกิจเน้นหนักไปในการรับประกันภัยทางทะเล (ตารางที่ 23) ยังไม่อาจจะกล่าวสรุปได้ว่า การรับประกันวินาศภัยประเภทนี้จะมีผลต่อการจัดการด้านการลงทุนของบริษัทหรือไม่ ทั้งนี้เพราะว่าตัวอย่างของบริษัทที่สุ่มได้มีเพียง 2 บริษัทเท่านั้น และลักษณะการลงทุนของบริษัทตัวอย่างทั้งสองก็มีลักษณะแตกต่างกัน แต่โดยสรุปแล้วบริษัทที่ดำเนินธุรกิจที่เน้นหนักไปในการรับประกันภัยทางทะเลนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นบริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศ ซึ่งประมาณร้อยละ 40.5 ของเบี้ยประกันรับสุทธิในปี 2520 จะเป็นเบี้ยประกันรับสุทธิของการรับประกันภัยทางทะเล และอีกร้อยละ 26.3 เป็นเบี้ยประกันรับสุทธิของการรับประกันอัคคีภัย โดยบริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศส่วนใหญ่จะมีนโยบายการลงทุนในหลักทรัพย์โดยคำนึงถึงสภาพคล่อง เป็นสิ่งสำคัญ

สำหรับการลงทุนของบริษัทที่ดำเนินธุรกิจซึ่ง เน้นหนักไปในการรับประกันภัยทางรถยนต์นั้น กล่าวโดยสรุปแล้วจะลงทุนในหลักทรัพย์ระยะสั้นโดยการให้กู้ยืมเงิน และการถือไว้เป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารเป็นส่วนใหญ่ (ตารางที่ 23) โดยจะลงทุนในหลักทรัพย์ระยะยาวประเภทหุ้นและหุ้นกู้บางแก้มี่ปริมาณเพียง เล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่าการรับประกันภัยทางรถยนต์นั้น การเรียกครองเงินค่าสินไหมทดแทนความเสียหายจากอุบัติเหตุประกัน

จะมีอยู่ตลอดเวลา และเมื่อเทียบกับเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายไต่ของบริษัทแล้วจะมีอัตราส่วนที่สูงกว่าการรับประกันภัยประเภทอื่น ๆ ดังนั้นการลงทุนในหลักทรัพย์ของบริษัทจึงจำเป็นจะต้องคำนึงถึงสภาพคล่องเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการคำนึงถึงรายได้จากการลงทุน

จากการวิเคราะห์ถึงผลของการดำเนินธุรกิจการรับประกันภัยในแต่ละประเภทที่มีผลต่อการจัดการด้านการลงทุนของบริษัท กล่าวโดยสรุปแล้วการจัดการด้านการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ จะขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญสองประการ (นอกเหนือจากกฎกระทรวงควบคุมการลงทุนของรัฐบาล) คือ นโยบายการลงทุนและประเภทของการรับประกันวินาศภัยของแต่ละบริษัทที่ดำเนินธุรกิจในการรับประกันว่าเน้นหนักไปในการรับประกันภัยประเภทใด

สำหรับอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันและอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นของบริษัท (ตารางที่ 24) จากการวิเคราะห์ตามตัวอย่างของบริษัทที่สุ่มมาพอสรุปได้ว่าอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันของบริษัทที่เน้นหนักไปในการรับประกันอัคคีภัยและภัยทางทะเล จะมีอัตราสูงกว่าอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันของบริษัทที่ดำเนินธุรกิจเน้นหนักไปในการรับประกันภัยทางรถยนต์ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้มีการพัฒนาการก่อสร้างอาคารบ้านเรือนโดยใช้วัสดุทนไฟเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางการเดินเรือและการประดิษฐ์เครื่องจักรอุปกรณ์ในการขนย้ายสินค้าขึ้นหรือลงเรือที่มีความปลอดภัยแก่สินค้าเพิ่มมากขึ้น จึงอาจทำให้ความเสียหายที่ก่อให้เกิดการเรียกร้องเงินค่าสินไหมทดแทนของการรับประกันทั้งสองประเภทดังกล่าวลดลง แต่ในทางตรงกันข้ามค่าสินไหมทดแทนของการรับประกันภัยทางรถยนต์จะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่เบี้ยประกันของการรับประกันภัยทางรถยนต์จะมีอัตราคงที่หรือเพิ่มสูงขึ้นในอัตราที่ต่ำกว่า และนอกจากนี้ถึงแม้ว่าโลกจะมีความเจริญก้าวหน้าในการประดิษฐ์รถยนต์ที่ให้ความปลอดภัยได้ดีกว่าแต่ก่อนก็ตาม แต่ความเสียหายในการก่อให้เกิดความเสียหายของการเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์นั้นไม่ได้ลดลง ทั้งนี้เพราะว่าการเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ส่วนใหญ่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของมนุษย์

แบบทั้งสิ้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จึงมีผลทำให้อัตราค่าสินไหมทดแทนของการรับประกันภัยทาง
 รถยนต์มีอัตราที่สูงกว่าอัตราค่าสินไหมทดแทนของการประกันวินาศภัยประเภทอื่น ๆ ซึ่งทำ
 ให้อัตราผลตอบแทนจากการรับประกันภัยทางรถยนต์มีอัตราที่ต่ำกว่าอัตราผลตอบแทนจาก
 การประกันวินาศภัยประเภทอื่น ๆ ส่วนอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นของ โกลด์แมน
 (ตารางที่ 24) กล่าวได้ว่า บริษัทที่ดำเนินธุรกิจเน้นหนักไปในการรับประกันภัยทางทะเล
 จะมีอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นสูงกว่าบริษัทประเภทอื่น ๆ ทั้งในส่วนหนึ่ง เป็นผล
 มาจากการที่บริษัทประเภทที่มีอัตราผลตอบแทนจากการรับประกันที่สูงกว่าบริษัทประเภท
 อื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์และสรุปผลดังกล่าวข้างต้น อาจจะคลาดเคลื่อน
 จากความเป็นจริง เนื่องจากตัวเลขข้อมูลของบริษัทตัวอย่างที่นำมาและเวลาในการศึกษา
 วิเคราะห์การทำวิทยานิพนธ์มีจำกัด แต่หวังว่าอาจจะเป็นแนวทางในการก่อให้เกิดการ
 ศึกษาค้นคว้าในรายละเอียดของการศึกษาวิทยานิพนธ์ หรือการวิจัยเรื่องนี้ในโอกาสต่อไป

7. ปัญหาการลงทุนในหลักทรัพย์ของบริษัทประกันวินาศภัย

ปัญหาการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ของบริษัทประกันวินาศภัยนั้น เกิดจาก
 สาเหตุหลายประการด้วยกัน ทั้งที่เกิดจากความบกพร่องของกฎกระทรวงว่าด้วยการลงทุนที่
 ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน (ฉบับที่ 6) เกี่ยวกับการตีความและความรัดกุมของกฎข้อบังคับต่าง ๆ
 หรือเกิดจากความล่าช้าในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐบาลผู้หน้าที่ควบคุมการลงทุน
 ของบริษัท โดยมีสาเหตุจากการขาดความรู้ความสามารถหรือความเข้าใจที่เพียงพอในกฎ
 กระทรวง และสาเหตุสำคัญประการสุดท้ายก็คือ การที่บริษัทประกันวินาศภัยมีเจตนาฝ่าฝืน
 กฎกระทรวงว่าด้วยการลงทุน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐขาดความเอาใจ
 ใส่และการติดตามควบคุมการลงทุนของบริษัทอย่างใกล้ชิด หรืออาจจะเป็นเพราะว่าไม่มี
 บทลงโทษบริษัทผู้ฝ่าฝืนกฎกระทรวงดังกล่าว จากสาเหตุต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหาการลงทุน
 ของบริษัทประกันวินาศภัย จึงควรจะได้มีการแก้ไขและปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ โดย
 อาศัยความร่วมมือและการประสานงานที่กระชับระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเจ้าหน้าที่ของบริษัท
 ประกันวินาศภัย ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน

จากกฎกระทรวงว่าด้วยการลงทุนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน สิ่งที่จะแก้ไขก็คือ
 ควรจะแยกประเภทของเงินที่จะนำไปลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ออกเป็น 2
 ประเภท คือ เงินทุนจากส่วนของเจ้าของ และเงินทุนที่ไ้รับจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งถือเป็นหนี
 สินหรือภาระผูกพันของบริษัทยุคคลภายนอก โดยเงินลงทุนจากส่วนของเจ้าของควรจะ
 มีความคล่องตัวอย่างเพียงพอในการที่จะนำไปลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทที่ให้ผลตอบแทนสูง
 และมีความเสี่ยงมากกว่าการลงทุนในหลักทรัพย์ ซึ่งเงินทุนนั้นไ้รับจากแหล่งอื่น ๆ โดย
 ในทางปฏิบัตินั้น อาจกำหนดประเภทของหลักทรัพย์ประเภทใดบ้างที่มีความเสี่ยงต่ำผล
 ทอบนแทนสูง และบริษัทสามารถลงทุนไ้รวมกันไม่เกินกว่าเงินทุนจากส่วนของเจ้าของใน
 รอบปีบัญชีครั้งสุดท้าย ส่วนหลักทรัพย์ประเภทที่มีความเสี่ยงน้อยหรือมีความมั่นคงปลอดภัย
 และสภาพคล่องสูง ก็ควรจะให้บริษัทสามารถลงทุนไ้โดยไม่จำกัดจำนวน เช่น การฝาก
 เงินกับธนาคาร การลงทุนซื้อตั๋วแลกเงินหรือตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีธนาคารในประเทศหรือ
 บริษัทเงินทุนเป็นผู้รับอวัลและมีธนาคารในประเทศเป็นผู้ค้ำประกัน ทั้งนี้เนื่องจากตัว
 แลกเงินดังกล่าวมีความมั่นคงปลอดภัย เกือบจะเท่ากับการฝากเงินกับธนาคาร แต่มีผล
 ทอบนแทนสูงกว่า บริษัทจึงควรจะสามารถลงทุนไ้โดยไม่จำกัดจำนวนเช่นเกี่ยวกับการฝาก
 เงินกับธนาคาร

สำหรับข้อยุ่งยากหรือปัญหาการลงทุนที่เกิดจากความล่าช้า ในการปฏิบัติงานของ
 เจ้าหน้าที่รัฐบาล หรือข้อยุ่งยากในการขออนุญาตจากนายทะเบียนประกันวินาศภัยในการลง
 ทุนซื้อหุ้นของบริษัทจากัดบางประเภท และปัญหาที่เกิดจากการเจตนาฝ่าฝืนกฎกระทรวง
 โดยบริษัทประกันวินาศภัยนั้น สิ่งที่จะแก้ไขก็คือ ควรจะจัดให้มีการอบรมและสัมมนา
 ระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้หน้าที่ควบคุมการลงทุนของบริษัท ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความ
 เข้าใจในกฎกระทรวง การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการปฏิบัติงานและเพื่อเป็นการ
 เพิ่มประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่รัฐบาลให้สามารถปฏิบัติงานไ้ถูกต้องและรวดเร็วยิ่งขึ้น
 นอกจากนั้นฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งฝ่ายรัฐบาล สมาคมต่าง ๆ และบริษัทประกันวินาศภัย
 ควรจะได้มีการจัดการสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการลงทุนและวิธีการ

แก้ไข ซึ่งในปัจจุบันนี้เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ก็ได้มีการจัดการสัมมนาถึงปัญหาเกี่ยวกับการ
ประกันวินาศภัยและการลงทุนอยู่เป็นประจำทุกปี จึงนับเป็นนิมิตอันดีที่มีความร่วมมือและ
การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ในการร่วมมือกันพิจารณาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
ขึ้นอย่างจริงจัง ซึ่งจะก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองเรื่องแกกกิจการประกันภัยของประเทศไทย
ยิ่ง ๆ ขึ้นไป